

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Un popor atât prețuiește cât a înțeles din Evanghelie.

(Simion Mehedinți)

Nr. 154 / 21 februarie 2016

STAREȚUL EMILIANOS
SIMONOPETRITUL

CĂSĂTORIA

– TAINA CEA MARE –

PARTEA A III-A

Viața nu e o petrecere, așa cum cred unii, care, după căsătorie, se prăvălesc din cer pe pământ. Căsătoria este o mare întinsă, și nu știi când te va arunca pe țarm. Te însori cu persoana aleasă cu frică și cutremur, și cu mare grijă, apoi, după un an, doi, cinci, descoperi că te-a tras pe sfoară.

Să credem că nunta ar fi un drum spre fericire este o măsluire a căsătoriei, asemenea unei tăgăduiri a crucii. Bucuria căsătoriei înseamnă pentru bărbat și femeie împingerea împreună a carului pe drumul urcător al vieții. „N-ai suferit? Atunci n-ai iubit”, spune un poet. Doar cei ce suferă pot iubi cu adevărat. Și, de aceea, tristețea este o însușire necesară a căsătoriei. „Căsnicia”, zice un filosof din vechime, „e o lume înfrumusețată de nădejde și întărită de năpastă”. Așa cum oțelul se căleşte în furnal, așa și omul se întărește în căsătorie, în focul

greutăților. Când vă priviți căsătoria de la depărtare, toate par minunate. Însă când vă apropiați, veți vedea ce multe clipe grele are.

Dumnezeu zice că „nu este bine să fie omul singur” (Fac. 2:18), așa că i-a pus alături un tovarăș, pe cineva care să-l ajute în viață, mai ales în luptele sale de credință, fiindcă pentru a-ți păstra credința trebuie să pătimești și să rabzi multă durere. Dumnezeu ne trimite tuturor harul Său. El ni-l trimite, însă, atunci când vede că suntem gata să suferim. Unii, de îndată ce văd o piedică, o iau la fugă. Uită de Dumnezeu și de Biserică. Însă credința, Dumnezeu și Biserica nu sânt o cămașă pe care s-o dai jos de îndată ce ai început să asuzi.

Căsătoria este, așadar, o călătorie printre necazuri și bucurii. Când necazurile par copleșitoare, ar trebui să-ți amintești că Dumnezeu este cu tine. El îți va ridica crucea. El a fost Cel ce ți-a pus pe frunte cununa căsătoriei. Dar când Îl rugăm ceva pe Dumnezeu, El nu ne dă de îndată soluția. Ne îndrumă înainte foarte încet. Uneori, îi ia ani ca s-o facă. Trebuie să cercăm durere, altfel viața nu va avea înțeles. Veselește-te, însă, căci Hristos pătimește cu tine, și Sfântul Duh „se roagă pentru noi cu suspinuri negăite” (cf. Rom. 8:26).

În al doilea rând, căsătoria este o călătorie a dragostei. Înseamnă plămuirea unei noi făpturi omenești, a unei noi persoane, căci, zice Evanghelia, „vor fi amândoi un trup” (Mat. 19:5; Mar. 10:7). Dumnezeu unește doi oameni și îi face una. Din această unire a doi oameni, care se

înțeleg să-și sincronizeze pașii și să-și armonizeze bătăile inimii, răsare o nouă făptură omenească. Dintr-o astfel de dragoste adâncă și spontană, unul devine o prezență, o realitate vie, în inima celuilalt. „Sânt căsătorit” înseamnă că nu pot trăi nici măcar o zi, nici măcar o clipă, fără tovarășul meu de viață. Soțul meu, soția mea, e parte din mine, din trupul meu, din sufletul meu. El sau ea mă împlinește. El sau ea este cugetul minții mele. El sau ea este pricina pentru care-mi bate inima.

Perechea schimbă inele pentru a arăta că vor rămâne uniți în încercările vieții. Fiecare poartă un inel cu numele celuilalt scris pe el, ce se pune pe degetul de la care o venă duce direct la inimă. Numele celuilalt, adică, e scris în propria inimă. Am putea spune că unul dă celuilalt sângele inimii sale. El sau ea îl cuprinde pe celălalt în însăși miezul ființei sale. „Ce mai faci?”, a fost întrebat odată un scriitor. Acesta a rămas surprins. „Ce mai fac? Ce întrebare ciudată! O iubesc pe Olga, soția mea”. Soțul trăiește pentru a-și iubi soția, iar soția trăiește pentru a-și iubi soțul.

Lucrul cel mai însemnat în căsătorie este dragostea, iar dragostea înseamnă a uni două în una. Dumnezeu urăște despărțirea și divorțul. El vrea o unire nezdruclată (cf. Mat. 19:3-9; Mar. 10:2-12). Preotul ia inelele de pe degetul mâinii stângi, le pune pe cel al mâinii drepte, apoi iarăși pe stânga, și în cele din urmă le pune înapoi pe mâna dreaptă. Începe și sfârșește cu mâna dreaptă, fiindcă aceasta este mâna cu care lucrăm îndeosebi. Aceasta înseamnă și că celălalt are

acum mâna mea. Nu fac nimic din ce nu ar vrea perechea mea. Sânt legat de celălalt. Trăiesc pentru celălalt, și pentru aceasta îi trec cu vederea greșelile. O persoană care nu poate avea îngăduință pentru alta nu se poate căsători.

Ce vrea perechea mea? Ce-l interesează? Ce-i face plăcere? Aceleași lucruri ar trebui să mă intereseze și să-mi facă și mie plăcere. Caut și prilejuri de a-i face mici bucurii. Cum îl voi mulțumi astăzi pe soțul meu? Cum o voi mulțumi astăzi pe soția mea? Această întrebare ar trebui să și-o pună zilnic orice om căsătorit. Ea se interesează de grijile lui, de preocupările lui, de slujba lui, de prietenii lui, pentru a putea avea toate în comun. El îi dă întâietate de bunăvoie. Pentru că o iubește, merge ultimul la culcare și se trezește primul. Îi socotește părinții ei ca și cum ar fi ai săi, îi iubește și li se dăruiește, fiindcă știe că căsătoria este anevoioasă pentru părinți. Îi face mereu să plângă, deoarece i-a despărțit de copilul lor. Soția își arată dragostea pentru soț prin ascultare. Ea îl ascultă întocmai cum Biserica ascultă de Hristos (Efes. 5:22-24). Fericirea ei este să facă voia soțului.

Împotrivirea, încăpățânarea și nemulțumirea sânt securile care retează pomul fericirii conjugale. Femeia este inima. Bărbatul este capul. Femeia este inima care iubește. În clipele grele ale bărbatului, ea îi stă alături, precum împărăteasa Theodora lângă împăratul Iustinian. În clipele lui de bucurie, ea încearcă să-l suie la înălțimi și la idealuri și mai mari. La

vreme de necaz, ea stă lângă el, ca o lume sublimă și plină de pace, dăruindu-i liniște.

Bărbatul ar trebui să țină minte că soția i-a fost încredințată de Dumnezeu. Soția sa este un suflet pe care Dumnezeu i l-a dat, și pe care într-o bună zi va trebui să-l dea înapoi. El își iubește femeia așa cum Hristos iubește Biserica (Ef. 5:25). O ocrotește, îi poartă de grijă, îi dă încredere, îndeosebi când este tulburată sau când este bolnavă. Știm cât de sensibil poate fi sufletul unei femei, pricină pentru care Apostolul Petru îi îndeamnă pe bărbați să-și cinstească femeile (cf. 1 Pet. 3:7). Sufletul unei femei se rănește, este adesea mărunț, schimbător și poate cădea dintr-odată în deznădejde. De aceea, bărbatul trebuie să fie plin de dragoste și gingășie, și să facă din ea comoara sa cea mai de preț. Căsătoria, dragi prieteni, este o bărcuță care plutește pe valuri și printre stânci. Dacă o scapi din grijă chiar și o clipă, se va scufunda. După cum am văzut, căsătoria este mai întâi de toate o călătorie a durerii; în al doilea rând, o călătorie a dragostei; și, în al treilea rând, o călătorie spre cer, o chemare de la Dumnezeu. Este, așa cum zice Sfânta Scriptură, o „taină mare” (Ef. 5:32). Vorbim adesea de șapte taine.

În această privință, o „taină” este semnul prezenței mistice a unei persoane sau a unei întâmplări adevărate. O icoană, de pildă, este o taină. Când i ne închinăm, nu ne închinăm lemnului sau vopselei, ci lui Hristos, sau Născătoarei-de-Dumnezeu, sau sfântului zugrăvit în

chip mistic. Sfânta Cruce este un simbol al lui Hristos, ce cuprinde tainica sa prezență. Și căsătoria este o taină, o prezență mistică, deși nu ca acestea. Hristos zice: „unde sânt doi sau trei adunați întru numele meu, acolo sânt și eu în mijlocul lor” (Mat. 18:20). Și de fiecare dată când se cunună doi oameni în numele lui Hristos, ei devin un semn care-L cuprinde și arată pe însuși Hristos. Când vedeți o pereche care are conștiința acestui lucru, e ca și cum L-ați vedea pe Hristos. Împreună, ei sânt o theofanie (arătare a lui Dumnezeu).

Acesta este și motivul pentru care pe capetele lor se pun cununi, în timpul slujbei cununiei, deoarece mireasa și mirele sânt un chip al lui Hristos și al Bisericii. Și nu doar acestea, dar și toate celelalte sânt simbolice. Lumânările aprinse simbolizează fecioarele cele înțelepte. Atunci când preotul pune aceste lumânări în mâinile noilor căsătoriți, e ca și cum le ar zice: Așteptați-l pe Hristos

asemenea fecioarelor celor înțelepte (Mat. 25:1-11). Lumânările mai simbolizează și limbile de foc care s-au pogorât la Cincizecime, și care au arătat, în esență, prezența Sfântului Duh (F.Ap. 2:1-4). Inelele de cununie se țin în altar, până ce sânt luate de acolo de către preot, fapt care arată că nunta își are începutul în Hristos și va sfârși în Hristos. Preotul le împreunează și mâinile, pentru a arăta că însuși Hristos este Cel ce îi unește. Hristos este în centrul tainei și în centrul vieții lor.

Toate elementele slujbei cununiei sânt umbre și simboluri care arată prezența lui Hristos. Când stai undeva și vezi dintr-odată o umbră, știi că se apropie cineva. Nu-l vezi, dar știi că e acolo. Te trezești dis-de-diminează, și vezi zarea roșie a răsăritului. Știi că, peste puțină vreme, va ieși soarele. Și într-adevăr, de după munte, începe să răsară soarele.

Sursa: *Biserica în rugăciune – Tainica liturghie a inimii*, Sfânta Mănăstire a Bunevestiri – Ormilă, Grecia, 2005

PROGRAMUL LITURGIC

- **Marti:** 23 februarie / 18:00 – **Sfântul Maslu**
- **Vineri:** 26 februarie / 18:00 – **Paraclisul Maicii Domnului**
- **Sâmbătă:** 27 februarie / 18:00 – **Vecernia și Litia**
- **Duminică:** 28 februarie / 08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ *Duminica a 33-a după Rusalii (a Întoarcerii Fiului risipitor)*

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro